

DILLUNS

Del no res a la més absoluta misèria

Antoni Dalmases

Un miratge, tot plegat ha estat un breu miratge. Quan van plegar aquell entrenador malcarat que enrogia d'impotència i el "boix" noi crispat –"boix" de fustot i d'analfabets, com el seu nom indica- que havien triat per fer de president, potser algú va pensar que iniciariem una penosa però ràpida travessa del desert que, a tot estirar en uns mesos, ens duria a algun lloc on recomposar-nos, per tornar a ser, ben aviat, els qui se suposa que hem de ser. Però les coses no són mai com un desitja que siguin.

Han fitxat un entrenador d'urgència que, sense inventar res, només procurant fer memòria als jugadors del fet elemental que el futbol es juga amb els peus i tirant amunt, va començar els primers partits il·lusionant una mica els més optimistes amb la idea que no podíem anar pitjor, però que ens ha portat al mateix lloc on érem, amb molta menys polèmica, és cert, però acceptant mansament que el nostre estadi lògic és la mediocritat. No vull ser injust, però futbol de debò, del de veritat, només n'hem vist a estonetes molt escasses, mig diluint-se en un soporífer devenir de les coses i tan sols quan el rival s'ha deixat marcar algun gol ben aviat, fent que els minyons suposadament talentosos que mantenim poguessin demostrar que, quan no hi ha nervis ni cagarrines (i sovint quan ja no cal), la mouen mitjanament bé i fins l'encerten després de tres passades seguides. El màxim èxit que ha aconseguit aquest serbi que fa mitja por és que la gent no xiuli al De Boer, però no sé si això és un mèrit seu, un fet atzarós o, simplement, que s'ha imposat el sentit comú i el pobre holandès es limita a fer el que sap, perquè no té un entrenador que li demani coses estranyes i l'atabali tant que els ulls se li regirin, encara més, fent espiral quan és al camp. De fet, però, també acabem perdent els partits i fent un paper més aviat patètic, per aquells camps de déu i fins pel nostre.

El cas és que sembla que anem tirant... esperant que l'agonia i la temporada – que són una mateixa cosa- s'acabin. Quan

escric aquestes ratlles, tot just som a principis d'abril –que els entesos saben, com el poeta, "que és el mes més cruel"-, hem perdut contra el superpotent Vilareal i encara no hem jugat contra "ellos", ni hem entrat de debò a la Champions. Vull dir que quan el lector llegeixi això que ara escric sabrà si les raons pel pessimisme eren exageracions o simplement s'ajusten a la trista realitat. Perquè fins fa poc deien que juguaven per quedar dels quatre primers (algú creu que quedar quart agonitzant en una lliga com l'Espanyola té algun mèrit?) i ara ja es parla d'"escalar" als llocs de la UEFA per poder viatjar per Europa (de jugar res!) a l'any vinent. A base de rebaixar plantejaments, també s'ha aconseguit que l'ensenyament del país sembli magnífic: aplicar-ho al futbol deu formar part d'un programa que, si bé s'assembla cada vegada més a allò de "baixar-se els pantalons" que en diu la sabiduria popular, és prou indigne. Però de la manera que han anat les coses fins ara, jo comprenc que els optimistes acrítics respirin feliços pensant que almenys no baixarem a segona. Ara bé, només cal un mínim de sensatesa per admetre que acceptar la UEFA com a màxima aspiració és propi d'equips mediocres. I aquí no hi ha volta de full, sobretot si es mira com està la classificació.

Bé, no aventuraré futurs, perquè algun inconscient encara em dirà que la classificació es mira al final de la temporada... i això és justament el que fa més por!. Anem pel present, pel que hi ha.

La impressió general és que tenim un equip de circumstàncies, de transició (no sabem cap a on...), format per uns minyons que esperen i resen perquè aviat s'acabi la lliga i passi aquesta obligació de saltar al camp a evitar el ridícul (no aspiren a guanyar, sinó a no rebre gaire...), per veure què els passa a cada un i on van a parar quan s'acabi la temporada, des del porter a l'entrenador. Entenc que ells voldrien fer-ho bé (no en deuen saber més...) perquè els agradaria quedar-se: la casa paga bé, dóna un cert prestigi, encara, i és un apa-

rador força luxós. A més, malgrat el desgavell que protagonitzen, com que són joves, rics i inconscients, deuen pensar que encara els aplaudirem emocionats si salven la temporada... i no baixen!

Llavors hi ha la directiva, amb aquest president estrany, que parla un català que sembla castellà i un castellà que sembla català, fent els possibles perquè no s'entengui si vol quedar-se fins cantar les absoltes del club o si vol deixar-lo per sorpresa, un dia a la nit, de puntetes, perquè carregui el mort un altre. Un home que no diu quan hi haurà eleccions, que té la gent desconcertada, que no explica mai del tot si hi ha diners o no hi ha diners, mentre tot-hom diu que la caixa està buida. Hem passat del hooligan irreflexiu que teníem abans a una mena d'avi sorneguer de mirada esbiaixada que ens va dient que tot va bé perquè callem i dormim, però seguim sense entendre res del que passa ni del que pot passar.

No tenim equip, no tenim president, no tenim diners... i ara, per acabar-ho d'adobar no tenim ni camp! Per això m'he vist obligat a posar el títol que he posat a aquest article. Almenys, fins ara, l'única cosa que sabem segur era que cada quinze dies les portes del Camp Nou s'obrien, perquè els que no tenen res millor a fer anessin a veure córrer els nois darrere els altres que duïen la pilota. Però ara ni això! Ara no se sap on jugaran, ni quan temps durarà aquesta indecisió, que els pot dur a jugar de lloguer, mentre el Camp Nou només serveix perquè els fills dels xeics àrabs hi vinguin a jugar partits de costellada que ajudin a pagar els deutes.

Un equip nòmada, trist, sense diners ni direcció, amb l'afició cansada i despistada (on hem d'anar avui? A Saragossa? A Martorell? A Vilassar de Dalt?) que no sap ni l'adreça del camp on juguem de locals... Si això no és habitar la més absoluta de les misèries, ja em diran què és! Si no fos perquè m'atabala tant i ja tinc una edat, encara m'aficionaria al bàsquet, però hi fan massa gols i tenen un reglament estrany.